

РЕШЕНИЕ

№ 3013

гр. София, 05.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 02.05.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **3330** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Х. С. А., гражданка на И., срещу Решение № 204/20.03.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателката и на малолетното ѝ дете С. М. Сафари М..

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Оспорва се изводът на административния орган, че не са налице материалноправни предпоставки за предоставяне на закрила на чужденката. Жалбоподателката моли съда да отмени оспореното решение.

В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и с упълномощения адв. Р. и поддържа жалбата. Подробни съображения излага в представени писмени бележки.

Ответната страна – Председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, не се представлява в съдебно заседание по делото и не взема становище по жалбата.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба рег. № УП5093/20.09.2011 г. на Д. Х. С. А., гражданка на И., е поискала закрила в Р. България. На същата дата е регистрирана с имената Х. С. А., от женски пол, [дата на раждане] в [населено място], обл. Г., И., гражданка на И., семейно

положение: омъжена, протестантка, етническа принадлежност: персийка, ЛНЧ [ЕГН]. Личните ѝ данни първоначално са установени въз основа на национален паспорт № U21642258, издаден на 20.07.2011 г. и акт за раждане 2863, серия A19/881313. Впоследствие е представила съдебна призовка, удостоверение за покръстване и уверение от Международната баптистка църква в С.. Чужденката е придружавана от дъщеря си С. М. Сафари М., родена в рамките на административното производство на 05.01.2012 г. и от съпруга си Сафари М. М. А., който също е подал молба за закрила в Д..

На 20.09.2011 г. чужденката е запозната чрез писмени указания на персийски език за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, за нейните права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. На същата дата ѝ е връчена покана за интервю. Същото е проведено на 05.10.2011 г.

С решение № 2912/12.10.2011 г. на решаващ орган при Д., връчено на Х. С. А. на 17.10.2011 г., е образувано производство за предоставяне на статут в Р. България.

На 27.10.2011 г. длъжностно лице от Д., с участието на преводач от персийски език, е провело интервю с чужденката, която заявила, че не е била арестувана, нито осъждана в държавата си на произход. Не е членувала в политическа партия, нито във въоръжена групировка. Заявила е, че е напуснала И., защото със съпруга ѝ трябвало да се явят в съда, за да докажат, че не са християни, а мюсюлмани. Наказанието за смяна на религията в И. е смърт. Жалбоподателката е приела християнството, след като се е запознала със съпруга си през 2009 г. Двамата са протестанти. Семейството ѝ не знае, че те със съпруга ѝ са християни. Вуйчо ѝ е духовно лице с много силни позиции. Била е принудена да изпълнява ислямски ритуали, за да не се разбере, че е християнка. Заявила е, че в И. нямало как да се изпълни официален ритуал, поради което в деня преди интервюто е била покръстена в църква в С., за което е представила документ. Разказала е, че съпругът ѝ е имал проблеми с властите, преди да се запознаят, които продължили и след сватбата им и рефлексирани и върху нея. Съпругът ѝ бил нарочен от властите за политически подстрекател. На 16.02.2011 г. бил задържан и 18 дни нямала вест от него. На 23.02.2011 г. е била призована в съда, като са я питали за коя партия работи мъжът ѝ. Била освободена след намесата на вуйчо ѝ. Мъжът ѝ бил освободен на 6 март. После пътували до Турция. На 18 юли съпругът ѝ трябвало да се яви в съда и той отишъл, а на следващото заседание трябвало да се закълне, че е мюсюлманин и затова напуснали страната.

Съставена е докладна записка рег. № УП 5093/28.10.2011 г., с която директора на РПЦБ е уведомен, че производството по молба вх. № 1226/20.09.2011 г. на Х. С. А. преминава по общия ред.

Поискано е и е получено становище рег. № Т-5148 от 25.10.2011 г. на Държавна агенция „Национална сигурност“, че не възразяват на чужденката да бъде предоставена закрила в Р. България.

Интервю с жалбоподателката е проведено и на 18.11.2011 г. от интервюиращ орган при Д., в рамките на което тя отново подробно разказала за причините да напусне И..

Изготвено е становище рег. № УП 5093/21.12.2011 г. от интервюиращия орган, в което е направено предложение да бъде отказано предоставянето на закрила.

След раждането на дъщеря ѝ С. М. Сафари М., е подадена молба и от нейно име, като е проведено общо производство с участието на Х. С. А., като майка и законен представител.

Видно от представената по делото справка вх. № 25/03.01.2012 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд” на Д., според Държавния департамент на САЩ, влошаването на състоянието на човешките права в И. през 2010 г., особено след президентските избори продължава. Правителството не зачита правото на гражданите да променят или се отказват от религията си.

С оспореното в настоящото производство решение № 204/20.03.2012 г. на председателя на Д. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателката, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материалноправните предпоставки за представяне на статут на бежанец на чужденката, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплаха, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Изложени са аргументи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут, като е прието, че Х. С. А. не е била принудена да напусне И. поради тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Прието е, че не са налице и основания по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, поради липсата на тежки и лични заплахи по отношение на молителката. Административният орган е изложил и мотиви за наличие на обстоятелства по чл. 8, ал. 6 от ЗУБ – страхът от преследване се основава на дейност, извършена от чужденката единствено с цел тя да получи закрила по този закон. Х. С. А. е напуснала И. легално с редовен национален паспорт, от което е направен извод, че институциите в държавата ѝ по произход нямат никакво отношение спрямо нея.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 87 от ЗУБ и е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Р. България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Необоснован е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. За да приеме това, председателят на Д. се е позовал единствено на обстоятелството, че чужденката е представила удостоверение за покръстване, което е извършено по време на административното производство. Това е тълкувано като действие по смисъла на чл. 8, ал. 6 от ЗУБ – извършено единствено с цел да получи закрила по този закон. Позовал се е и на обстоятелството, че в Международната баптистка църква в С. проповедите се провеждат на английски език, а Х. С. А. владее много малко английски език. Не е коментирано заявеното при интервютата, че чужденката е приела християнството, след 2009 г., след като се е запознала със съпруга си, нито посоченото в проведеното на 18.11.2011 г. интервю, че на сбирките на църквата имало иранец, който им превеждал. Последното обстоятелство се потвърждава и от представеното в съдебното производство писмо от Пастор С. Ч. от Международна баптистка църква в С. от 01.04.2012 г., в което се посочва, че

проповедите се превеждат и на фарси.

За да обоснове и докаже предположението си, че извършеното покръстване е действие по смисъла на чл. 8, ал. 6 от ЗУБ, административният орган е следвало при интервютата да зададе въпроси относно приетата нова религия – дали лицето е запознато с основни постулати на тази религия, с основните библейски факти и християнски празници, тъй като чужденката е заявила, че е чела Б..

Жалбоподателката оспорва и изводите на ответния административен орган за липса на материално-правни предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно посочената правна норма, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

За да обоснове извода си в тази насока, административният орган се е позовал на изложеното в справка вх. № 25/03.01.2012 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд” на Д., че лица, които имат проблеми с иранските власти могат да срещнат затруднения при издаването на паспорт. При заминаване от международното летище се прави проверка в специализирана база данни. Лицата, които се разследват, които са освободени срещу парична гаранция или имат призовка за явяване в съда имат забрана за напускане на страната и техните имена фигурират в информационната система. Чужденката е напуснала И. легално с редовен национален паспорт.

Този извод на решаващият орган също е необоснован. Наличието на реална опасност от тежки посегателства е достатъчно основание за предоставяне на хуманитарен статут – не е необходимо спрямо лицето вече да са били предприети действия в тази насока. Видно от представената по делото справка вх. № 25/03.01.2012 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд” на Д., преминалите от исляма в друга религия са в риск от нападения или преследване за вероотстъпничество, наказуемо със смърт. Въпреки Декларацията на О. за премахване на всички форми на нетърпимост и дискриминация на религиозна основа, иранското правителство не гарантира на своите граждани правото на проселитизъм (промяна на вярата), покръстване и апостатство (отказване от вярата). Съгласно Шериата преминаването от исляма към друга религия е вероотстъпничество и е недопустимо, а чл. 513 от Наказателния кодекс на И. предвижда затвор от 5 години или смъртно наказание за деяния, квалифицирани като „оскърбление на религията”. Покръстените мюсюлмани, които проповядват християнството, рискуват да бъдат екзекутирани. Преминаването към християнска вяра в чужбина (особено, ако не е свързано с мисионерска дейност) не би следвало да води до политическо преследване след завръщане в И., но само при условие, че това не е станало известно на властите.

Посочените данни налагат извода, че преди да се произнесе с отказ относно предоставянето на статут, председателят на Д. е следвало да съобрази дали връщането на чужденката в държавата ѝ на произход няма да бъде в нарушение на принципа “non refoulement” /забрана за връщане/, залегал в чл. 4, ал. 3 от ЗУБ и прогласен с чл. 33, ал. 1 от Конвенцията за статута на бежанците. Изложеното в справка вх. № 25/03.01.2012 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански

фонд” на Д. относно И., съпоставено с бежанската история на Х. С. А., налага извода, че председателят на Д. е следвало задължително да обсъди последствията, в случай на връщането ѝ в страната на произход.

Предвид гореизложеното, решение № 204/20.03.2012 г. е незаконосъобразно и неправилно, поради което следва да бъде отменено и преписката да бъде върната на председателя на Д. за ново произнасяне по подадената молба, като се вземат предвид дадените указания в настоящото решение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 18-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Х. С. А., гражданка на И., решение № 204/20.03.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

ВРЪЩА преписката по молба за закрила вх. № 1226 от 20.09.2011 г. на РПЦ – С., подадена от Х. С. А., [дата на раждане], гражданка на И., на административния орган за ново произнасяне, съобразно дадените указания.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: